

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ	ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ
ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ	ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ
ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ	ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ	ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ
ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΣΕΩΣ	

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις όλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ανατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεία Οδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοπούλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετόχικόν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000
Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,913,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτὸμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-
Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις,
Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησίαι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιότε-
ρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ομολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ομολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχοῦμενον.

» » ἐμπορευμάτων » » »

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν πληρῶνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 0/0	διὰ καταθέσεις ὕψους
3 1/2 0/0	» » 6 μηνῶν
4 0/0	» » ἐνὸς ἔτους
5 0/0	» » δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμιευτη-
ρίου πληρῶνουσα τόκον 4 0/0.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝΤΙΜΤΗΡΝΗ

Τόμος Αος
ΗΡΙΘ. 11
Εν Σμύρῃ ἐτησίᾳ Α. ὀθ. 1)2 Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3 Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἐξάμηνος » » 1)4 Ἐξάμηνος » 1)2 » ἐξάμηνος » 8
ΕΤΟΣ Α΄.
1)14 Μαΐου 1909

ΤΑ ΔΥΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Συνείδησα νὰ τὰ βλέπω ἀπὸ μικρὸ παι-
δι στὸν ἀντικρυνὸ μου κῆπο μὲ τὸ
βαθὺ πράσινο φύλλωμά των καὶ τὸ
λεπτὸ ὑπερήφανο κορμὸ των.

Καὶ ὅσο ἐπερνοῦσε ὁ καιρὸς, μεγάλωναν
κι' αὐτὰ κ' ἐγίνοντο ὑψηλότερα, σκιερότε-
ρα, ὠραιότερα.

Ἦσαν φυτευμένα τὸ ἓνα σιμὰ στὸ ἄλλο,
τόσο σιμὰ, ὥστε πολλὰ φορὲς ὅταν ὁ ἀνε-
μος ἐφυσοῦσε δυνατὰ, συνεπλέκοντο οἱ κλά-
δοι των, σὰν ἀδελφικὰ χέρια ποῦ ἀνταλάσ-
σουν θερμὴ χειραψία.

Χρόνια πολλὰ ἐπέρασαν ποῦ καὶ τὰ δυὸ
ἀδελφωμένα εἰδειχναν τὸ χαριτωμένο ἀνά-
στημά των.

Ἦσαν ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὰ πουλιὰ δλόχαρα
ἐπετοῦσαν μέσα στὰ πράσινα κλαδιὰ των,
νὰ κτίσουν καινούργιες φωλιές, νὰ ἀρχίσουν
καινούργιες ἀγάπες, νὰ δημιουργήσουν και-
νούργιες οἰκογένειες.

Καὶ τὰ βλεπα νὰ τρέχουν πότε μὲ ἓνα ἄ-
χυρο στὸ μικρὸ ράμφος των, πότε μὲ λίγο
μαλλί, πότε μὲ λίγο πηλό.

Ενας κόσμος φτερωτὸς, ἀεικίνητος τοῦ
ὁποίου τὰ φαιδρὰ κελαδήματα ἀντιλαλοῦσαν
μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ μελαγχολικοῦ δωμα-
τίου μου.

Τὸ καλοκαίρι ἔφθανε καὶ μόνη μου χαρὰ
ἦτο νὰ κάθημαι στὸ παράθυρο, νὰ τὰ βλέπω
γεμάτα χουσωμένα κυπαρισσόμηλα, ἐν ᾧ ἡ
μυρωδιὰ τοῦ φυλλώματός των σὰν εὐωδία
λιβανωτοῦ περιέλουε τὴν ἀτμόσφαιρα. Ε-
βλεπα τὸ μεσημέρι τὴ δεκοχτοῦρα καθημέ-
νην ὑψηλά, ὑψηλά στὴ κορυφῆ των νὰ ψάλλη
τὸ μελαγχολικὸ καὶ μονότονον τραγοῦδί της
σὰν ἄλλος ἱμάμης ἀπὸ τὸ ὕψωμα τοῦ μιναρῆ.

Ἡ δὲ νυκτερινὴ αὔρα μὲ φιλοστοργίαν
μητέρας τὰ εἴτασσε κάθε βράδυ ἀπὸ τὸν
κονιορτὸ ποῦ ἐκάθητο ὅλη μέρα στὸ βαθύ-
χρωμο φόρεμά των.

Κηδεύει Ρώδδου χωρικού. (Έργον τοῦ Μακόφοκα).

Εφυλλορρόησαν ὅλα τὰ δένδρα μὲ τοῦ φθινοπώρου τὸν ἐρχομό. Ὅλα ἔρριψαν στρῶμα στὴ γῆ τὰ κιτρινωμένα φύλλα των καὶ μόνο τὰ δύο κυπαρίσσια μου ἐστέκοντο ὑπερήφανα, φουντωτὰ σὰν μελαγχολικὲς νύμφες ποῦ μένουν ἀδιάφορες καὶ εἰς τὴν γενική χαρὰ καὶ εἰς τὸ κοινὸ πένθος.

Τὰ βράδια μόνο, τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος ἐχρῦσωνε τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς των, ἤκουα τὸ θλιβερὸ παράπονον τοῦ ἀηδονιοῦ νὰ βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν πυκνόφυλλη καρδιά των κλάμα ψυχῆς πονεμένης.

* *

Τί εὐμορφα ποῦ ἦσαν τὸν χειμῶνα!

Εἶτε χιονισμένα σὰν σγουρὰ μαλλιά πουδραρισμένης κόρης, εἶτε μὲ τὲς σταλαγματιῆς τῆς βροχῆς κρεμασμένες σὰν διαμάντια ἐπάνω σὲ βαθυπράσινο φόνημα χοροῦ.

Ἐτσι ἐπερίμενα νὰ τὰ δῶ καὶ πάλι ὅταν μέσα στὴν ἠσυχία τῆς νύχτας προχθὲς ἤρχισεν ἡ βροχή.

Ἡ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὰ σκότη τῆς καταγίδος καὶ αἱ βρονταὶ ἐξεκώφαινον τὸ κόσμον.

Τί κακοκαιρία! Βροχὴ κατακλυσμός, ἀστραπαί, βρονταί, κεραυνοί!

Πολλὲς φορὲς ἐξύπνησα μέσα στὸ βαθύ μου ὕπνον τρομαγμένος ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τὴ βοή.

Ἐσηκώθηκα τὸ πρωτὶ. Ὅλα εἶχον περάσει. Ἐτρεξα στὸ παράθυρον.

Ἀλλοίμονο!

Τὸ ἕνα μου κυπαρίσσι ριχμένο στὴ γῆ κομμάτια, καμμένο κάρβουνο ὡς νὰ τὸ χτύπησε θεϊκὴ κατάρα.

Καὶ τὸ ἄλλο; Ἀκίνητο, μελαγχολικώτερον ἀπὸ κἀθε ἄλλη φορὰ ἔστεκε παραπονεμένο, πεντάρφανον.

Τῆς βροχῆς ἢ σταλαγματιῆς ἐκρέμαντο στὰ κλαδιά του—δάκρυα πικρὰ γιὰ τὸν ἀδικο θάνατον—καὶ ἔπεφταν ἐπάνω στὸ λείψανον τοῦ δυστυχισμένου ἀδελφοῦ του.

Καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο τώρα καταγάλανος, δλόχρυσος ὁ ἥλιος.

Ἠσιάνθηκα κἀτι ποῦ αἰσθανόμεθα ὅταν χάνουμε γιὰ πάντα φίλον μας παιδικό, φίλον ἀγαπημένο.

Καὶ ἔκλαυσα...

Στέλιος.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ-ΜΑΡΙΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

Υπὸ André Theuriot.

(Συνέχεια).

Ζοέλ.

(Μ' ἐκπληξί).

Σὺ νᾶχης βάρους 'ς τὴ συνείδησί σου;... Σὺ νᾶσαι ἔνοχος, Θερεσία;...

Θηρεσία.

Ἀλλοίμονο! Τὴν καρδιά μου βαραίνει ἕνα μυστικὸ καὶ πολλὰς φορὰς τᾶβαλα μὲ τὸν ἐαυτό-μου, ποῦ σοῦκρυφα μὴ θανατερὴ ἁμαρτία...

Ζοέλ.

Τ' εἶν' αὐτὰ, ποῦ μοῦ λές;... Ἰπάρχει κανένα μυστικὸ μεταξύ μας;... Ἀν τὸ μυστικὸ αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα, γιὰ ποιά ἄρα γε αἰτία νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς;

Θηρεσία.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴ πρώτη μέρα, ποῦ σοῦδοσα τὸ χέρι μου, Ζοέλ, ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ χωρὶς καθόλου νὰ διστάσω. Μὰ ἡ μητέρα μου τρέμοντας, μ' ἔλεγε νὰ σωπάσω. Τὴν ἄκουσα... Δὲν ἔκαμα ὅμως καλὰ καὶ τὸ βάρους αὐτό, δὲ θὰ τὸ φυλάξω πειὰ πολὺν καιρὸ 'πάνω 'ς τὴ συνείδησί μου. Λοιπὸν ἄκουσε.

'Σ τὸ δρόμον ἀπάνω, ποῦ πάει ἴσια 'ς τὴς Τρεῖς Λίμναις, μέσα σὲ μιὰ καλύβη ἐνοῦς ψαρῆ, ζοῦσε κἀποιο παλληκάρι· τὸ χωριὸ τοῦ τῶλεγαν Κερ-λάζ καὶ τῶνομά του Γιάννη-Μάριο. Οἱ γονοὶ μου τὸ πῆραν κοντὰ τοὺς σὰν ψυχοπαῖδι. Μεγαλώναμε καὶ τὰ δυὸ μαζί, ζούσαμε μὲ τὴν ἴδια χαρὰ, μὲ τὴν ἴδια λύπη καὶ τὰς καρδιαῖς μας ἔζωνε μιὰ ἄδολη ἀγάπη. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ μιὰ μέρα μᾶς ἀρραβώνιασεν ὁ παπᾶς μέσα 'ς τὴν ἐκκλησιά. Ὁ Γιάννης-Μάριος ἦταν τότε πολὺ φτωχός, ἐγὼ χωρὶς προῖκα κ' εὐθὺς ποῦ ἔκλεισε τὰ εἴκοσι χρόνια, ἔγεινε ναύτης. Ἐλεγε πῶς ἤθελε ν' ἀλλάξῃ τὴς μπακίραις του μὲ μαλαματένιας λίραις γιὰ νὰ ζοῦμε πειὸ εὐτυχισμένα, καὶ γι' αὐτὸ μπακάρισε μιὰ μέρα σ' ἕνα καράβι ποῦ τῶλεγαν «Βασιληᾶ Κάρλο» γιὰ τὴν Γρακωνία. Πήγαινε μακρυνά, μὰ ἡ ἀγάπη μου ἦταν μεγάλη καὶ ὅταν τὸν ἐσκεπτόμουνα, μοῦ φαινότανε πολὺ πειὸ μικρὸ τὸ ἀπέριαντο ἐκεῖνο διάστημα. Πέρασαν ἕνα, δύο χρόνια... Περίμενα, περίμενα... ὅποτε ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ βγήκεν ἕνας λόγος. Πῶς τᾶχα τὸ καράβι χάθηκε ἀνάμεσα 'ς τὰ βράχια μιᾶς ἀγρίας ἀκτῆς, πῶς τὰ κύματα πετάζανε ἔξω 'ς τὴ ζερὴ κἀτι σώματα ἀγνώριστα χωρὶς ζωὴ, χωρὶς ὄνομα...

Ἀπὸ τότε, ποτὲς δὲν ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὸ Γιάννη-Μάριο... Αὐτ' εἶνε ὅλη ἡ ἱστορία!

Ζοέλ

(Ἀπότομα)

Ποιὸς ξέρει... Καμμιά φορὰ ἡ τύχη ξαναφέρνει πάλι πίσω 'στὴ πατρίδα τους, τοὺς ναύταις ποῦ τοὺς κλαίει κανεὶς γιὰ πεθαμένους.

Θηρεσία

Ἄ! Ὅλα τᾶχω κἀνη ἄνω κάτω γιὰ νὰ μάθω τὴ τύχη του. Παρακάλεσα, ἐξέτασα ἀπὸ δῶ, ἐξέτασα ἀπὸ δῶ, ἐξέτασα ἀπὸ κεῖ, τοῦ κάκου. Ὁ οὐρανὸς ἔμεινε κουφὸς κ' ἡ γῆ βουδῆ!... Θὰ τὸν περὶμενα καὶ 'στὸ χεῖλι ἀκόμα τοῦ τάφου ἂν δὲν ἐμάθαινα πῶς ἦταν χαμένος γιὰ πάντα!...

(Σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή—Ὁ Ζοέλ ἀκούει μὲ κἀποια ἐκπληξί.—Ἐπειτα ξαναρχινᾷ σὰ νὰ μονολογῇ.)

Καὶ μολαταῦτα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ σκέψι μου θαρρεῖ πῶς εἶνε μὲ πείσμα κολλημένη 'στὴν ἐνθύμησί του! Προσπάθησα νὰ τὸν ξεχάσω, ἀνώφελα... Μοῦ φαίνεται τὸν χειμῶνα, ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ λυπητερὰ καὶ φουρτουλιάζῃ ἡ θάλασσα, πῶς ἡ θλιμμένη φωνὴ του ἀνακατώνεται μὲς 'στὸν ἄγριο θόρυβον τῶν κυμάτων. Καὶ τὰ βράδια, ὅταν ἡ ψαρόβαρκες μὲ τὰ ὀλάνοιχα σὰν φτεροῦγες πανιά των γυρίζουν 'στὸ λιμάνι, κἀτι μοῦ λέει μέσα μου:—Σὰν δὲν ἀπέθανε!...

(Ὁ Ζοέλ κάθεται πολὺ καταβλημένος.)

Συγχώρα με... Εἶνε κακό!

Ζοέλ.

Κακό;... Ὁχι!—Ἀλλὰ τὰ εἰλικρινῆ σου λόγια μοῦ ἔκαμαν ἔξαφνα νὰ ἐννοήσω τὸ ἡλίθιον λάθος μου... Τώρα ἐννοῶ καλὰ τὰ σιωπηλὰ σου δάκρυα, τώρα τὰ ἐννοῶ ὅλα!... Κ' ἐγὼ, νὰ νομίζω πῶς μπορούσα νὰ τὰ ξηράνω ἀλλοίμονο! μὲ παιχιδάκια!...

(Παίρνει τὰ πανιά ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὰ ξαναδιπλώνει μηχανικῶς.)

Κἀποτε, ποῦ ξαγρυπνοῦσα νὰ μετρῶ τὴς λίραις μου, καὶ μ' ἐλίκνιζεν ὁ γλυκὸς ἤχος τοῦ μαλάματος, ἔλεγα μονάχος μου: «Ὀμπρός, νὰ τί πρᾶγμα πρέπει ν' ἀγοράσω ἀκόμη γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἐνα φιλοδουλεμένο καθρέφτη ἢ καλλίτερα καμμιά κερδένια ντουλάπα κ' ὅταν τὸ σπίτι μας γιομίσῃ

από καινούργια επιπλα, ή Θηρεσία μου θά διώξη από πάνω της τή στενοχώρια που συννεφιάζει ώμορφό της πρόσωπο και τὸ πουλί θά κελαιδήσει μές 'ς τὴ φωνή του...» Κ' ή καρδιά μου τότες ἐπλημμυρούσεν ἀπὸ ἐλπίδα τώρα ὅμως ἐνοῶ τὰ πράγματα... Ἡ θλίψη σου δὲν εἶνε ἀπὸ κείναις, που μπορεί νά τις γιατρεύση τὸ μάλαμα και δὲν μπορῶ νὰ παλαίω με τὴν ἐνθύμησί σου.

(Πετῶ τὰ πανιά καταγῆς και σηκώνεται)

Α! κατρημένα ἄσπρα μαλλιά!... Ὡ! ἂν μποροῦσα νὰ ζακάρω μίαν ἡμέρα τὰ νηῶτά μου! Ὡ δοκίμαζα νὰ κινήγησω τὸ φάντασμα ἐκεῖνο τοῦ ἔρωτος και νὰ πάρω μές 'ς τὴν καρδιά σου ζεστήν ἀκόμα τὴ θέσι του... Μὰ 'ς τὴν ἡλικία πουῖμαι, τὸ κακὸ δὲ γιατρεύεται. Εἶμαι ἄσχημος, εἶμαι γέρος!.. Ὡ εἴκοσί μου χρόνια!

Θηρεσία

Ὡ ἀγαπημένε μου ἄνδρα, ὦ Ζοέλ μου!.. Σοῦ ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς πολὺ με τὴ προσβλητικὴ και σκληρὴ μου θλίψη... Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρός θάμαι γυναῖκά σου πιστὴ και καλὴ... Για τὸ χατίρι μου δέχθηκες νὰ ζήσουμε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ στέγη, που τὴν ἔκτισεν ὁ πατέρας μου. Τώρα θέλω νὰ φύγω με ἀπὸ δῶ. — Εἰδῶ βσιλεύουν ἢ περασμέναις ἀνάμνησες τὸ τραγοῦδι τοῦ πετεινοῦ, ὁ βουητὸς τῆς γωνιάς και τὸ παρὰθυρο τὸ στολισμένο με λουλούδια, ὅλα μου μιλοῦν για τὰ περασμένα. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἢ θάλασσα με τὴ μεγάλη της τῆ φωνή.. Ἀς φύγωμε, πάρε με μαζί σου 'ς τὸ σπίτι σου πῶς ἀπὸ τὰ Μαυροβούνια κι' ἀπὸ τὰ δάση πουνε γεμάτα ἀπὸ δρυά... Ἐκεῖ δὲ θά βλέπω πειὰ οὔτε τὸ λιμάνι οὔτε τὴ θάλασσα.

Ζοέλ.

Πῶς! τὰ λειβάδια σου, τὸ σπίτι σου τ' ἀγαπημένα σου αὐτὰ μέρη, βαστῶ ἢ καρδιά σου νὰ τὰ φύσῃς για πάντα!..

Θηρεσία.

Σὲ παρκακλῶ!

Ζοέλ

Μὰ ἐκεῖ που θές νὰ πᾶμε εἶνε σχεδὸν σὰν ἐξορία και πρέπει νὰ ξέρῃς πῶς ποτὲ δὲν ἀφίνει κανεὶς τὴ πατρίδα του και νὰ φύγη χωρὶς νὰ λυπηθῇ και νὰ μελαγχολήση.

Θηρεσία

Για μένα ὅμως σὺ ἄφισες τὸν τόπο σου.

Ζοέλ.

Ναί, πολλὰς φορὰς, ἀκόμη αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου πολὺ ἰδιότροπο ὅταν σκέπτομαι τὸν ἔρημο τόπο πουνε τὸ σπίτι μας.

Θηρεσία

Πᾶμε νὰ τὸ βροῦμε!

Ζοέλ

Εὐχαριστῶ, γυναῖκα! Εὐχαριστῶ!.... Ἀφισέ με ὅμως νὰ σκεφθῶ λιγάκι ὅλα αὐτά. Τὰ πράγματα αὐτὰ θέλουν ἤσυχο πνεῦμα για νὰ τ' ἀποφασίσῃ κανεὶς... και τὸ μυκλὸ μου εἶνε σκοτισμένο ἀπὸ τὴ συγκίνηση. (Φέρει τὸ χέρι 'ς τὸ μέτωπό του)

Τὸ γέροντό μου κεφάλι εἶνε ἀδύνατο και θέλω νὰ ἐξετάσω τὰ σχέδιά σου αὐτὰ 'ς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα για νὰ δῶ ἂν εἶνε σωστά... Πηγαίνω ὡς τὸ λιβάδι και θά γυρίσω ἀπόψε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ!

(Σφίγγει τὸ χέρι τῆς Θηρεσίας και βγαίνει ἔξω, ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Θηρεσία.

(Ἐνῶ ὁ Ζοέλ φεύγει, ἢ Θηρεσία ξαναγοῦζει 'ς τὸ παρὰθυρο και βάνει 'ς τὴ ρόκα της καινούργιο μαλλί).

Ναί, θά προσπαθῶ νὰ γείνω πειὸ καλὴ... Θέλω νὰ διώξω, ἔτσι σὰν ἔνα ἄπιστο ξένο, τὴ λύπη αὐτὴ που τρέφει μέσα μου ὁ κακὸς Δαίμονας· θέλω νὰ σὲ ξεχάσω, φτωχέ μου Γιάννη-Μάριε!... Τὴ ζέστη που κάμει....

(Ἀνοίγει και τὰ δύο παραθυρόφυλλα)

Ἡ θάλασσα κοιμᾶται ἔξω κι' οἱ γλάροι φωνάζουν... νομίζει κανεὶς πῶς θά πάρη πάλι δυνατὸς ἀγέρας....

(Καθίζει δεξιὰ κι' ἀρχινάει νὰ κλώθη)

Ναί, ὁ Ζοέλ μου, εἶνε τόσο καλὸς!... Ὁ ἄκαμα μεγάλη ἀμαρτία 'ς τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δώσω τὸ χέρι μου και νὰ τοῦ κλείσω τὴν καρδιά μου. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρός θέλω νὰ γίνω ἀληθινὰ γυναῖκά του. Ὅταν ζοῦμε ἐκεῖ κάτω μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, θέλω τὸ σπίτι μου νὰνε ὅλο γέλοια κι' ἢ μέραις του εὐτυχισμένα. Ὡ περικυκλώσω ἀπὸ φίλους τὰ ἤσυχα γερατικά του κι' ἐγὼ ἢ ἴδιος, σὰν θά κάθουμαι κοντὰ του νὰ κλώθω τὸ μαλλί μου, θά προσπαθῶ ὅλο νὰ τοῦ χαμογελῶ και νὰ τοῦ τραγοῦδῶ.

(Ἀναστενάζει)

Ἀλλοίμονο! Δὲ ξέρω παρὰ τραγοῦδικ λυπητερὰ σὰν μισολόγιζα....

(Σιωπῶ ἔπειτα τραγοῦδαί με σιγανὴ φωνή)

Ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ πράσινα φύκια
Δράχνει ὁ ἅγιος τὸ ναῦτη χλωμὸ
Και πατῶντας τὰ 'ς τᾶσπρα χαλίκια,
Τὸν τραβᾶ βιαστικὰ ἀπ' τὸ γυαλὸ.

«Ὀμορφοναῦτη ξύπνησε,
Τὸ σπίτι τὸ χωριὸ σου
Και τὴ καλὴ σου κίτταξε!

Θηρεσία

(Μὲ ἀσθενικὴ φωνή)

Τὴν πρώτη φορά νόμισα πῶς ἔβλεπα νὰ περῶ σὰν μιὰ ἀπατηλὴ ἀντανάκλασις ἐπάνω ἀπὸ τὸ κατῶφλι ἢ λυπημένη ψυχὴ σου και τὸ σῶμά μου ὅλο ἐφρικίασε ἀπὸ κάποια ἐξαφνικὴ θλίψη.

Σ' ἐπεριμένουμε κάθε βράδυ, τόσο τώρα καιρὸ και σὲ κλαίουμε!

Γιάννης-Μάριος.

Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος νόμισα πῶς χάθηκα κι' ἢ ἱστορία μου εἶνε σχεδὸν θάμα... Ἐρχόμασθε ἀπὸ τὴ Κίνα και τὸ καρὰβι μας ἀρμένιζε ἐπάνω 'ς τὴ θάλασσα κατὰ τὰ χρυσοφόρα μέρη. Γὰ μάτια μας δὲν εἶχαν διακρίνη ἀκόμα τὴν ἀερογικαλιὰ, μὰ τὸν ἦχο τῆς καμπάνας τὸν ἀκούσαμε κάποτε ὅταν φυσούσε ἢ αὔρα και καθένας μας ἔλεγε πῶς δὲν ἀπέχουμε πολὺ ἀπὸ τὴ στεριά.

Ἐνύχτωσε και τί νύχτα! Μαῦρη, φοβερὴ! Τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὴ μεγάλη καταχνιά κι' ἀπὸ τὸν ἄστατο ἄνεμο πέσαμε ἐπάνω σὲ μιὰ ὑφαλο και τὰ κύματα τσάκισαν τὸ καρὰβι που κινδύνευε. Μπόρεσα νὰ σωθῶ μαζί με τρεῖς ἀκόμη ναῦταις κι' ἢ θάρκα μας μιὰ ὀλόκληρη μέρα ἐστριφογύριζε ἐπάνω 'ς τὰ νερά κι' ἐδέρνετο κάθε στιγμή ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐπειτα ὁ ἄνεμος μᾶς ἔρριξε ἐπάνω σ' ἓνα ἐρημονῆσι ὅπου μῆνες ὑποφέραμε τὴ πείνα, τὸ ἢλιόκαμα και τὴ φρίκη τῆς νύχτας. Τέλος ἓνα θράβι διακρίναμε στὸν ὀρίζοντα ἐπάνω 'ς τὴ θάλασσα ἓνα πανάκι σὰν ἓνα ἀστέρη.

Ἦταν ἢ σωτηρία μας! Ὡ Θεέ μου! Πόσο ἢ καρμιά μου ἐσκίρτησε ὅταν τὸ καρὰβι ἐκεῖνο ἀπάντησε 'ς τὸ σινιάλο μας!.. Μᾶς 'πῆρε μέσα του και τράβηξε τὸ δρόμο του. Και γὼ μονάχος ἀπ' ὅλους μας καταγράφηκα 'ς τὸ πλήρωμά του και ἀκολούθησα τὴ τύχη του σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή, γιατί δὲν ἢθελα ἔτσι, σὰν ἓνας ζῆτιανος, νὰ γυρίσω 'ς τὴν πατρίδα!... Ἐλεγα.— Τὸ κάμω για κείνη!... Και ἀκολούθησα παντοῦ τὸν ἀντάρτη πλοῦτο, μὰ σὰν κατάλαβα πῶς κουράστηκα κι' ἔπιασα και κάμποσα χρήματα, ἔφυγα με τὴ καρδιά γεμάτη ἀπὸ θάρρος κι' ἀπὸ ἔρωτα, κι' ἢλθκ ἐδῶ κοντὰ σου... Στὸ περιπετειώδη δρόμο μου ἢ δικὴ σου ζωὴ ἦταν πειὸ ἢσυχη και πειὸ εὐτυχισμένη!... Τὸ σπίτι σου τοῦλάχιστον φαίνεται νὰναι εὐτυχισμένο. Μέσα 'ς τὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ και 'ς τὰ χόρτα τοῦ λειβαδιοῦ αἰσθάνεταν κανεὶς πῶς εἶνε χυμὴν ἢ ὀμορφη μυρωδιὰ τῆς εὐτυχίας... (χαμογελᾷ) Ὁ πατέρας σου δὲ θά με θέλη πειὰ για γαμπρό του.

Θηρεσία.

Ὁ πατέρας ἀπέθανε.

(Ἀκολουθεῖ)

Θ. Σ. ΕΞΑΡΧΟΥ.

Πρὸς τὸν πύργο μ' ἐλπιδ' ἀνεβαίνει
Και 'ς τὴ πόρτα του ὀμπρὸς σταματᾷ
Ἐφθῆς τὸ πλήμτρο φουχτῶνει 'ς τὸ χέρι
Και χτυπᾷ τρεῖς φορὰς δυνατὰ.

«Ὦς πάφουν πειὰ τὰ κλάματα
Δὲν πνίγηκε ὁ καλὸς σου·
Ἐκαμ' ὁ ἅγιος θάματα!

(Διακόπτεται)

Α, πάντα χωρὶς νὰ τὸ θέλω 'ς αὐτὸν φτερουγίζει ἢ σκέψι μου!

(Μένει ἀκίνητη και βυθισμένη)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Θηρεσία, Γιάννης-Μάριος

(Ὁ Γιάννης-Μάριος φαίνεται 'ς τὸ βάθος ἔπειτα σταματᾷ 'ς τὸ κατῶφλι και κυτάζει με κάποιο θαυμασμὸ τὴ Θηρεσία. Ἐξαφνα στρέφει ἢ Θηρεσία τὸ πρόσωπό της και πετιέται ἐπάνω βγάζοντας μιὰ τρομαχτικὴ φωνή).

Θηρεσία

Α!

Γιάννης-Μάριος

Ἐγὼ εἶμαι. Θηρεσία μου!... Ὡ ἀγαπημένη μου ἐρωμένη ἐγὼ εἶμαι, μὴν τρομάξεις!

Θηρεσία

(τρομασμένη)

Μάριε!

Γιάννης — Μάριος

(Χύνεται 'ς τὴν ἀγκαλιὰ της)

Ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβλέπω! Τὰ χέρια μου μποροῦν πειὰ και σφίγγουν τὰ δικά σου! Ἐκούω τὴ φωνή σου!.. Ἐθέλησα νὰ σὲ κάμω νὰ τρομάξῃς ἐδῶ, χωρὶς νὰ σοῦ γράψω τίποτα. Μόλις πάτησα 'ς τὴν στεριά, ἄφισα τὸ καρὰβι και σὰν κανένας ξένος διαβάτης 'ς αὐτὸ τὸ χωριὸ, πῆρα τὸν πειὸ σύντομο δρόμο, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια. Τὴ ὀμορφος καιρός! Ὁ γαλάζιος οὐρανὸς γελοῦσεν ἀνάμεσα 'ς τὰ φύλλα κι' οἱ θάμνοι ἦταν ἀνθισμένοι ἀπὸ ἀγιοκλήματα... Στὸ θέαμα τῶν ἢλιολουσμένων σχοίνων, ξύπνησε μέσα 'ς τὴν καρδιά μου κάποιο εὐχάριστο αἶσθημα. Κι' ὅταν ἀνγνώρισα πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη τὴ παλῆα σκεπὴ τοῦ Πύργου και τὸ λεπτὸ καπνὸ που ἔβγαине κι' ὅταν μ' ἓνα μου βῆμα πήδησα τὸ φράχτη ἀπὸ πρινάρια, ἐνοιωσα ἔξαφνα νὰ λυγίζων τὰ γόνατά μου και λίγο ἔλειψε νὰ πέσω κέτω ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου!

(Διακόπτεται και κυτάζει τὴ Θηρεσία)

Μὰ σὺ Θηρεσία... γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμὴ; Γιατί ἢ ματιὰ σου μ' ἀποφεύγει και τρέμει τὸ χέρι σου;... Φοβάσαι;

Τοπίον παρὰ τὸν ποταμὸν Τίδικα τῶν Ἰνδιῶν.

ΤΑΖ-ΜΑΧΑΛ

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Τζάμα εἰς τὸ βάθος θελκτικωτάτου κήπου διαρροεμένου ὑπὸ τῶν γαλήνιων καὶ διαυγῶν ὑδάτων τεχνητοῦ ὕδακος, ρεμβῶδες, γαλήνιον καὶ ἀγέρωχον προβάλλει τὸ «μαρμάρينو ὄνειρον» τὸ Μανσωλεῖον Τάζ-Μαχάλ ἔγερθὲν εἰς τὴν πόλιν Αἰραν τὴν ἄλλοτε ἔδραν τῶν Μογγόλων βασιλέων ὑπὸ τοῦ Μογγόλου τυράννου Σάχ-Τζεχάν, διαδόχου τοῦ μεγάλου Ακμπάρ, ὅπως περιλάβει τὰ λείψανα τῆς ἀγαπητῆς του συντρόφου Αρζμάνδ Βανού Βέγκομ γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μουντάζ-Ι-Μαχάλ ἢ «χαϊδευμένης» (βασιλίσσας) τοῦ παλατιοῦ.»

Κατὰ τὸ 1529 μ. Χ. ἀπέθανε ἡ ἡγαπημένη τοῦ βασιλέως καὶ ἡ οἰκοδομὴ αὐτῆ ἤρχισεν ἀμέσως περατωθεῖσα μόλις περὶ τὸ 1648.

Διὰ μέσου μεγαλοπρεποῦς ἐξ ἐρυθροῦ ἀμμολίθου πύλης εἰσέρχεται τις εἰς τὰς λεωφόρους τὰς πρὸς τὸ Μανσωλεῖον ἀγούσας..

Ἐπὶ τῆς πύλης ταύτης γέγραπται διὰ Ἀραβικῶν γραμμάτων «Οὐδεὶς μὴ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ εἰσελθέτω εἰς τὸν κήπον Θεοῦ».

Εἰς ἀπόστασιν 800 περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς πύλης μακρὰν εἰς τὸ βάθος ὡς ὄνειρῶδες ὄπτασια ὡς ἐπιπλέον ὄνειρον ἐγείρεται τὸ γλυκὺ τοῦ Μανσωλείου φάσμα.

Ἐνθυμοῦμαι. Ἦτο ἡρεμὸς καὶ γλυκεῖα ἐσπέρα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Ἡ βασίλισσα τῶν νυκτῶν Σελήνη, ἔφερε μεγαλοπρεπῶς εἰς τοὺς οὐρανούς τὸ

ἄμμα τῆς ὄψεως ἐν μέσῳ τοῦ ἀνθοστολιστοῦ κήπου εὐρέθην εἰς τὴν θέαν τῆς δειλήμονος μαρμαρίνου Παρθένου.

Δὲν γνωρίζω διατὶ τόσον βαθείας καὶ ἱερᾶς ἡσθάνθη ἡ ψυχὴ μου συγκινήσεις πρὸ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τούτου ἔργου.

Ὁ κῆπος αὐτὸς μὲ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κοιμώμενον ρυάκα εἰς τὸ μέσον, τὰς ἐκφραστικὰς τοῦ πένθους κυπαρίσσους τὰς ὑψούσας εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς τοὺς κομποὺς κορμούς των ἐπλασίον μὲ μαγικὴν χάριν τὴν εἰς τὸ βάθος ὠχρὰν εἰκόνα.

Προχωρῶ καὶ τὸ φᾶσμα λαμβάνει σχῆμα καὶ μορφὴν.

Απαλὰ καὶ χλωμαὶ σκιαὶ λούουσιν αὐτὸ ἐπιτείνουσαι τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν.

Τὸ ὅλον Μανσωλεῖον ἐκ λευκοῦ παρθενικοῦ μαρμάρου, ἴσταται ἐπὶ μαρμαρίνου ἀναχώματος ἐπὶ ἐκάστης γωνίας τοῦ ὁποίου ὑψηλοὶ καὶ κομποὶ πύργοι ἐγείρονται κανονικωτάτων διαστάσεων καὶ ἐκτάκτου καλλονῆς.

Πράγματι ὑπὸ ἔποψιν ἐργασίας καὶ τέχνης εἶνε τὸ ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον ἔργον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ Ἰνδομαωμεθανικὴ τέχνη.

Ἐπὶ τοῦ ἀναχώματος αὐτοῦ ἴδρυνται αἱ δύο πτέρυγες ἡ μία τῶν ὁποίων εἶνε τέλειος ναὸς μεγάλης ἀξίας.

Τὸ κέντρον καταλαμβάνει τὸ κυρίως Μανσω-

λεῖον ἐν σχήματι ὀκταγώνου ἐπὶ ἐκτάσεως ἐδάφους 186 τετραγωνικῶν ποδῶν.

Υπεράνω τούτου ὡς μαρμαρίνη πομφόλυξ ὑψοῦται εἰς τοὺς οὐρανούς ὁ ἀπείρου χάριτος ὑπερμέγιστος θόλος.

Δύο ἐκατέρωθεν μικρότεροι θόλοι ὑποβασταζόμενοι ὑπὸ κομφῶν Σαρακινῶν ἀψίδων συντελοῦσιν εἰς τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἁρμονίαν τῆς εἰκόνας.

Ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς θόλους ὑπὸ τὸ γλυκὺ καὶ πένθιμον ἡμίφως εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν τάφων πρὸ δύο καὶ ἡμισυ ἡδὴ αἰῶνων ἀναπαύονται οἱ δύο ἔρασταί.

Ἐν ἀόριστον καὶ χλωμὸν φῶς πλανᾶται ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῶν. Ἡ ποίησις τοῦ μαρμάρου καὶ τῆς τέχνης συννεοθεῖσα μετὰ τῆς ποιήσεως τῆς περιστοιχιζούσης φύσεως ἐξυμνοῦσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εἰρήνην ἄπερ οὐδὲ ὁ Ἄδης αὐτὸς δὲν ἤσχισε νὰ διακόψῃ.

Ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος εἶνε τι ἐξαισίον. Ἰασπῖς καὶ ἀγάτης καὶ ἄλλοι πολυτίμοι λίθοι ἐν εἶδει μωσαϊκοῦ εἰς σχήματα ὠραιότατων ἀνθέων κοσμοῦσι τὸ κρῖνοειδὲς μάρμαρον, διακόπτοντα οὕτω τὴν μονοτονίαν τῆς λευκότητος.

Παντοῦ βασιλεύει ἡ γαλήνη καὶ τὸ ὄμμα ριπτόμενον ἐπὶ τῆς περιστοιχιζούσης ἁρμονίας ἀναπαύεται εὐφροσύνης.

Διάτρυτον μαρμάρινον περίφραγμα ἐκτάκτου γλυπτικῆς τέχνης καὶ καλλονῆς περικυκλοῖ τοὺς εἰς τὸ μέσον τάφους (κυρίως εἰπεῖν κενοτάφους καθ' ὅτι οἱ πραγματικοὶ τάφοι εὐρίσκονται κατώτερον ὑπὸ γῆν), οἱ ὁποῖοι ἐπίσης κοσμοῦνται δι' ἀπείρων πολυτίμων λίθων τῆς αὐτῆς Μωσαικῆς τέχνης.

Μουσουλμάνοι ἱερεῖς παρίστανται καὶ ἀναγινώσκουσιν εὐχάς.

Ἐκεῖ ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς θόλους, τὰ αἰθέρια στρώματα αἱ εὐχαὶ τῶν ἐπαναλαμβάνοντα ἀπείρους, ὑπὸ κόσμου ὅλου ἀοράτων καὶ ὀμιχλογενῶν ψυχῶν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ φωνὴ σβέννεται, ἀκολούθως ἀναγεννᾶται πολλαπλασιάζεται, μεταφέρεται εἰς ἀορίστους καὶ μακρινὰς σφαιράς ὑπὸ χορείας ἀοράτων ἀγγέλων, καὶ τελευταῖον ὅπως τρέμουσα θνήσκει καὶ πάλιν ὡς μουσικὴ ψυχὴ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς πολυαγαπημένης.....

Ἀνῆλθον κατόπιν ἐπὶ ἐνὸς τῶν πύργων καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐθαύμασα τὴν κοιμωμένην πόλιν, τὴν ὁποίαν τὸ φῶς τῆς σελήνης ἔλουεν ἀπλήστως.

Ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ ὕψους βλέπων τὸ Τάζ ἡσύχως ὑψούμενον εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀνελογίστην τὰς χιλιάδας ὄλας ἐργατῶν τὰς ἐργασθεῖσας πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐξόχου ἔργου.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονον! Οὐδεὶς τούτων ὑπάρχει σήμερον ὅλοι ἀπέθανον καὶ μόνος ὁ λίθος μένει ὅπως ὑπενθυμίζει τὴν ματαιότητα τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως.

Πτωχὲ ἀνθρώπε πόσον εἶσαι πρόσκαιρος!

Ἐν Ἰνδίας.

ΚΛΕΩΝ Ι. ΚΗΤΤΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΒΟΥΡΓΕΤ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Εἰς μίαν καρδίαν ἡ ὁποία ἀληθινὰ ἀγαπᾷ, ἡ ἡ ζηλοτυπία φονεῦει τὸν ἔρωτα, ἡ ὁ ἔρωτος φονεῦει τὴν ζηλοτυπίαν.

Οὐχὶ τῶν γυναικῶν, ἀλλ' αἱ ἰδικαὶ μᾶς ἀπιστίαι μᾶς κάμουν πολλάκις νὰ δυσπιστῶμεν πρὸς τὰς γυναῖκας.

Εἶνε πλάνη τὸ νὰ νομίζωμεν ὅτι ἐγνωρίσαμεν κατὰ βάθος τὴν καρδίαν μᾶς καὶ τὸν νοῦν μᾶς: τὸ ἐν ἡμῖν ἐνοικοῦν κτήνος δὲν τὸ ἐγνωρίσαμεν καθ' ὅλοκληρίαν ποτέ. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν «Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μοῦ εἶνε ἐπικίνδυνος ὅσον καὶ ἂν τὴν ἀγαπήσω» **Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ βύβη νίκη εἶνε ἡ φυγή**, εἴτε ὁ Ναπολεὼν μέγιστος τῶν συγχρόνων ψυχολόγων.

Οὔτε ἡ τιμὴ, οὔτε ὁ ἔρωτος δύναται νὰ ἐξωθήσῃ ποτὲ τὸν ἄνδρα τὸν προδοθέντα, νὰ διανοηθῇ νὰ φονεῦσῃ μίαν γυναῖκα.

Ὁ φόνος προέρχεται ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις. Ἡ ἡδυπάθεια ἡ ὁποία εἶνε φυσικὸν αἶσθημα, σχεδὸν πάντοτε εἶνε θηριώδης.

Εἶδον ὀλόκληρον αἶθουσαν θεάτρου νὰ κυριεύεται ἀπὸ τρελλὸν γέλωτα, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οθέλλος εἰσδύει εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Δεσδαμιόνας διὰ νὰ τὴν φονεῦσῃ. Ὁ γέλωτος ἐκεῖνος ἔχει τὴν φιλοσοφίαν του. Δὲν παραδέχομαι ὅτι ἕνας ζηλότυπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους θὰ ἐπήγγαινε νὰ φονεῦσῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ. Περισσότερον ἤμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἐπήγγαινε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμην.

Δὲν εἶνε ποτὲ κανεὶς οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ ἔσχατος ἐραστὴς μᾶς γυναικός. «Αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἐθεράπευσε ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν μου...» ἔλεγε κάποιος φίλος μᾶς. Ἐνας ἄλλος δὲ πάλιν ἀπήντησε. «Ἐμένα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἔκαμε τόσον κόπον...» Ὁ πρῶτος ὁμίλει μὲ τὴν κεφαλὴν του, ὁ δεῦτερος μὲ τὰς αἰσθήσεις του.

ΠΟΝΟΥ ΓΙΑΤΡΕΙΑ

Τὸ φίλω ποιητῆ Σιελβίφ

Εἰς Σιύργινν

Καὶ μοῦτες ἔχεις ὄρφανή
Σὰν τὴ δική μου τὴ καρδιά σου
Καὶ ὁ μικρός μου ὁ καῦμός
Εσμίξο μὲ τὴ συμφορὰ σοῦ.

Ἀλλοίμονό του καὶ πονεῖ,
Ἀλλοίμονό του ὅπου κλαίει,
Κι' ἂν σὰν τὸν τάφο σιωπᾷ,
Κι' ἂν σὰν τὸ κῆμα ὅλο λέη.

Τὸν πόνο του τὸ μυστικὸ
Τὸν ἔχει αἰώνιο ὄνειρό του,
Ἰσκιό του πάντοτε πιστό,
Καὶ σύντροφος ἀχώριστό του.

Καὶ μικροκλαίει ὅταν 'δῆ
Τὴ ξένη λύπη νὰ διαβαίνει,
Γιατὶ τοῦ χάρου τὲς πληγὰς
Μόνος ὁ θάνατος τὲς γαίνει.

Σάμιος 22/3/09

Ἐλένη Σβορώνου

ΤΑ ΔΥΟ ΜΑΝΔΗΛΙΑ

Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ τὸ θερινὸ ἐκεῖνο πρωὶ ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς ποῦ ἔμβαινε ἀπὸ τὰ παράθυρα — ἡ λησμονιάρα Ρόζα ξέχασε νὰ κατεβάσῃ τῆς κουρτίνες — ἡ κόμησσα Βαλεντίνη ἀπεφάτισε νὰ κάμῃ ἓνα μικρὸ περίπατο ἀνάμεσα στὰ δάση καὶ στὰ λειβάδια. Θὰ ἔταν χαριτομένος αὐτὸς ὁ μικρὸς περίπατος μέσα στὰ βρεγμένα ἀπὸ τὴ δροσιὰ φύλλα, στὰ ἀψηλά χόρτα, ποῦ λάμπουν ἀπάνω τους, ἐδῶ κι ἐκεῖ, διαμαντένιες σταλαγματιές.

Μ' ἓνα πήδημα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, δὲν ἐφώναξε τὴ καμαριέρα της, ἵνῆθηκε γρήγορα — ἔβαλε τὴ πειδὶ ἀπλὴ ρόμπα, χωρὶς κορσέ, σφιγμένη στὴ μέση μὲ μιὰ μικρὴ ἀλυσίδα ἀπὸ λευκὸ μέταλλο καὶ ἓνα ἀχύρινο ἀχιλερι καπέλλο χωρὶς κορδέλλες τὸ ὅποιον ἔμοιαζε πολὺ μὲ ἀναποδογυρισμένο σκουφο — καὶ κατέβηκε στὸ διάδρομο ἐνῶ τὰ ὑποδηματάκια της ἔκαμαν κάποια φασαρία στὴ κοιμισμένη σιγῇ τοῦ μεγάρου. Ἐξῶ ζυπνοῦσε ἡ πρωὶνὴ μαγεία τοῦ Ἰουλίου.

Στὰ δενδροφυτεμένα μέρη τοῦ κήπου στῆς κινούμενες τριανταφυλιές, καὶ πειδὶ μακρυά, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους μὲ τίς ἀκασιές, ἡ ἡμέρα ἔτρεμε τόσον ἄσπρη, τόσον ὠχρή, καὶ ἡ καταχνιά τόσον φωτεινὴ, ποῦ θαρροῦσε πῶς ἡ λάμψη γένηκε ἀπὸ τὴ καταχνιά καὶ ἡ καταχνιά ἀπὸ τὴ λάμψη· ἐφαίνετο σὰν παραπέτασμα διαφανές ποῦ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ σηκωθῆ· τὰ πάμπολα ψιθυρίσματα συγκεχυμένα δεξιά, ἀριστερά, ἐδῶ κοντά, ἐκεῖ πειδὶ κάτω, παντοῦ ποῦ προξενοῦσαν τὰ κλαδιὰ ἀπάνω στὰ ὅποια τὰ πουλιά ἐτίναζαν τὰ πτερά τους βγάζοντας γλυκὲς φωνίτσες, τὰ μικρὰ αὐτὰ κλωνιά ποῦ κτυπᾶ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, τὰ πρῶτα πεταρίσματα τῆς μέλισσας ἢ τῆς σφήκας, τὰ μικρότατα χαλίκια ποῦ στριφογυρίζονται ἀπὸ τὸν ἀέρα πάνω στὴν ἄμμο, ὅλα αὐτὰ ἔμοιαζαν σὰν τὸ προανάκρουσμα μουσικῆς ποῦ βγάζει ἤχους διάφορους

ἀλλ' ἁρμονικοὺς καὶ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ ἄρχισμα χοροῦ δαιμόνων.

Στὰ γυμνωμένα ἕως τοὺς ἀγκῶνας χέρια τῆς Βαλεντίνης ὑπῆρχαν δάκρυα τῆς αὐγῆς ὅπως πάνω στὴ πυκνὴ ἀνθισμένη χλόη ἦταν χαριτομένη σὰν βαβοῦλι τριαντάφυλλο ποῦ δείχνει τὰ πρῶτά του πέταλα· δὲν θὰ ἔταν διόλου παράξενο ἔαν κάποια μέλισσα — καὶ δὲν θὰ κάμε λάθος — πήγαινε νὰ πάρῃ λιγάκι μέλι ἀπὸ τὴ γωνίτσα τοῦ στόματός της. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ διότι ἓνα πουλάκι πετοῦσε.

Ἐπέρασε τὸ χλοερὸ λειβάδι, σμίγουσα μὲ τὴ λεπτὴ καταχνιά τὴ διαφάνεια τῆς ρόμπας της, ἐπήδησε τὸ ρυάκι, ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ καθὼς μέσα στὸ κήπο νόμισε πῶς ἦταν λουλοῦδι, μέσα στὸ δάσος τῆς φάνηκε πῶς ἦταν νεράϊδα. Στάθηκε θαυμάζουσα, ἡ ἀναπνοὴ της ἔβγαине δύσκολη ἀπὸ τὸ στῆθός της.

Μέσα στὸ νοῦ της τῆς ἤρχοντο φαντασίαι εἰδυλλίων μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ ναι ἡ νύφη ἢ ἡ βοσκοπούλα.

Μὰ τί! δὲν ὑπάρχουν ἀκόμα νεαρὲς θεές ποῦ παραμονεύουν πίσω ἀπὸ τὰ ἀγριόχορτα γιὰ νὰ τρέξουν μὲ πηδήματα στὰ χανδάκια ἐνῶ τὰ μικρὰ των πόδια εἶνε γυμνά — τῆς πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ βγάλῃ τὰ μικρὰ της ὑποδήματα διότι ἔτσι τὸ ἔθυμάτο ἀπὸ τὴ μυθολογία — ἡ νεαροὶ βοσκοὶ ποῦ παίζουν τὴ φλογέρα ἐνότω τὰ κατσίκια τρώγουν τὰ βοῦρλα! Ἀλλὰ ἐκεῖνο πρὸ τὴν ὑπερευχαριστοῦσε ἦταν ἡ πρωὶνὴ δροσοῦλα.

Πνοές, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ἐχάιδεuan τὸ μέτωπό της, τὰ μάτια της, τὰ χεῖλη της, τὸ λαιμό της σὰν νὰ ἐμιμοῦντο τὰ ἀρπακτικὰ φιλήματα στόματος κάπως ψυχροῦ, ἐσήκωναν τὰ μανίκια της, ἐφούσκωναν τὸ περιστήθιό της, τολμοῦσαν νὰ εἰσχωροῦνε παντοῦ, νὰ διολισθαίνουνε κάτω ἀπὸ τὴ φουστὰ της, ν' ἀ-

νεβαίνουν ἕως τὰ γόνατα καὶ ἐκεῖ νὰ παίζουν μὲ τὴ καλτσοδέτα ἢ ὅποια τὴν ἐχάιδεue ἀπαλά-ἀπαλά· κάτι πειδὶ πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ τῆς προξενοῦσε ρίγη ἡδονικά, ἀτέλειωτα.

Ἄ! τὰ μαγευτικὰ ρίγη, ἀπὸ τὴ κεφαλὴ μέχρι τῶν ποδῶν, πάνω σὲ ὅλο τὸ δέρμα ποῦ ἦταν ἀκόμη ὑγρὸ ἀπὸ τὴ χραυνότητα τοῦ κρεβατιοῦ.

Ἄνάπνεε τὸ πρωὶνὸ ἀέρα προσέφερε ὄλον τὸν ἑαυτὸν της στὸν ἀνεμο μὲ μιὰ χάρι σὰν τὸ πέπλο ποῦ ἀνοίγεται, ἐμειδία, γελοῦσε, γελοῦσε, — πταρνίσθηκε.

**

Κατέβασε τὸ μούτρό της, ἡ περίστασις ἦταν πολὺ σοβαρὴ.

Χωρὶς ἀμφιβολία ἄρπαξε συνάχι καὶ γιὰ φαντασθῆτε γιὰ μιὰ νέα ἢ ὅποια μὲ ὄλο της τὸ δίκιο ὑπερηφανεύεται γιὰ τὴ μυτίτσα της, λιγάκι ροδοκόκκινη στὴν ἄκρη, ποτὲ δὲ κόκκινη, νὰ ἔχη τὴ μυτίτσα της κόκκινη, δίκαιε οὐρανέ! — δὲν ὑπάρχει πειδὶ παράλογο νὰ ἔχη κανεὶς συνάχι. Νὰ τί κερδίζουνε ὅταν βγαίνουν ἔτσι πρωὶ. Καὶ τῆς ἦταν τόσον εὐκολο νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι. Καὶ τὸ κακὸ τόσο βέβαιο, ἄρπαξε συνάχι, συνάχι ποῦ θὰ βαστάξῃ μιὰ ὀλόκληρη ἑδομάδα· ἀνοιωνε στοὺς ρώθωνας ἓνα γαργαλισμὸ διαρκῆ, ἀνυπόφορο.

Αὐτὴ νὰ ἔχη συνάχι σὰν μιὰ ἄσχημη γυναῖκα! Κτυποῦσε μὲ πείσμα μὲ τὸ πόδι της τὴ χλόη καὶ τὰ βοῦρλα πάνω στὰ ὅποια ἡ δροσοῦλα ἦταν σκορπισμένη σὰν ἓνας σωρὸς διαμάντια, καὶ ἔψαξε στὴ τσέπη της. Δεύτερη ἀπελπισία. Ντύθηκε τόσο βιαστικά, βγῆκε τόσο γρήγορα, ὥστε ξέχασε νὰ πάρῃ τὸ μανδηλί της. Καὶ ὁ γαργαλισμὸς στὴν ἄκρη στὴ μυτίτσα της ἐγίνονταν πειδὶ δυνατός. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ· ἔπρεπε νὰ καθαρισθῇ, νὰ καθαρισθῇ τώρα ἀμέσως, καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴ μανδηλοθήκη της, μέσα στὴν ὅποια ὑπάρχουν τόσα βατιστένια μανδηλία ποῦ βγάζουν μιὰ λεπτὴ μυρωδιά ἀμπεριοῦ, κεντημένα μὲ πολυτέλεια, κάτασπρα, τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο, σὰν κάτασπρες φτεροῦγες περιστερῶν, — ἡ μεγάλη ἀνάγκη φέρνει πρὸς τὰ ἔσχατα τὰ πειδὶ ἀγροῖκα! Ἡ Βαλεντίνη σκέφθηκε πῶς ἡ ρόμπα της ἀπὸ μουτελίνα, γύρω γύρω μὲ ωραιότατες δαντέλλες... Ἀλλὰ νὰ σηκώσῃ τὴ φουστὰ της, αὐτὴ ἢ ἴδια, μέρα μεσημέρι, στὴν ἐξοχή, ἄ! ποτὲ — ποτὲ.

Σκηναὶ ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ βίου.
(Ἐργον τοῦ L. Crosio).

Μποροῦσε τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ποῦ θὰ σηκωνε τὸ φόρεμα της γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στοὺς ρώθωνας της, νὰ περνοῦσε κάποιος καὶ νὰ τὴν ἐβλεπε, ἂ Θεέ μου, τί ντροπὴ, καλλίτερα νὰ πέθαινε παρὰ νὰ τὴ δοῦνε σ' ἐκείνη τὴ γελοία στάσι, νὰ σηκῶνῃ τὴ ρόμπα της γιὰ νὰ καθαρῆ τὴ μύτη της! Ἄ! ὄχι — ὄχι — ποτὲ. Καλλίτερα... καλλίτερα — τί; Τί μέσον νὰ μεταχειρισθῇ; Πῶς νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι! Ὠχ! ὦχ! αὐτὸ τὸ γαργαλισμα.

Ἡ Βαλεντίνη ἔκοψε ἓνα φύλλο. Τὸ φύλλο λεπτό, γαλιστερό, σχίθηκε, γλύστρησε, πεισματώθηκε καὶ δὲν ἔκαμε τὴν ἀλλόκοτη ὑπηρεσία ποῦ ἀπαίτοῦσε ἀπ' αὐτό. Ἡ Βαλεντίνη κατέφυγε σ' ἓνα λουλοῦδι· τὸ λουλοῦδι, ἐκόλλησε πάνω στοὺς ρώθωνας της καὶ δὲν τῆς ἔκαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ τῆς ἐδιπλασίασε τὸ ἀνυπόφορο γαργαλισμα. Τέλος νικήθηκε ἀπὸ τὴν ἀκαταπόλεμιστη ἀνάγκη, ἡ κόμησσα, ἡ ἐκλεκτὴ αὐτὴ Παριζιάνα, ἡ συνειθισμένη στὰ πειδὶ λεπτά μέσα, καὶ ἀπεφάτισε νὰ μιμηθῇ τίς πρόστυ-

χες χωριανές, που ανατρέφονται μέσα στους αγρούς και θεωρούνε το μανδύλι ως το παιδί ανωφέλευτο από όλα τα άλλα περιττά πράγματα· είχε πειά σηκώση, στο ωραίο προσωπάκι της, τα με ροδοκόκκινα νυχάκια δακτυλάκια της του μικρού της χεριού, δε κρότος πολύ κοντά της την ανάγκασε να γυρίση να δῆ.

Κάποιοι χωρικοί, εκάθητο στη πόρτα μιας καλύβας αγροτικής, πταρνίσθηκε, έβγαλε απ' τή τσέπη του ένα μανδύλι κόκκινο βαμβακερό, δλοπάστρικο, ακόμα διπλωμένο, και έτοιμάζετο να καθαρισθῆ. «Α! κίριε, σταθῆτε, εφώνάξε ή Βαλεντίνη. Το μανδύλι σας, σας παρακαλώ, δανείσατέ μου το, σας παρακαλώ!»

* *

Ο χωρικός αυτός ήτο νεώτατος, σχεδόν παιδί, αδύνατο, με ύφος αρρωστιακό, το δε πρόσωπό του ήταν γεμάτο πιτσιλάδες. Φορούτε ένα κόκκινο σακάκι, ανοικτό στο στήθος, που άφηνε να βλέπουν την αδυναμία του· τα πόδια του ήταν γυμνά μέσα σε κάτι φαρδύα υποδήματα, στραβοπατημένα, χωρίς δεσίματα.

Δυστυχισμένος νέος, χωρίς αμφιβολία πολύ αδύνατος για να δουλεύη στα έξοχικά μέγαρα ή στους αγρούς, τον έβαλαν, επειδή είχαν αμφιβολία για τή τιμιότητα των ξυλοσχιστών, να φυλάγη τους σωριασμένους κορμούς και τις ρίζες των δένδρων που ύψώνονταν κάτι παραπάνω απ' τή γῆ στο άδενδρο μέρος του δάσους.

Από το πρώτο βλέμμα αισθάνονταν πως είχαν εμπρός τους μια εγκατάλειψη, λύπη, ασθένεια. Ο νεανίας αυτός είχε το ύφος απογοητευμένου. Στην έρημιά του μάντευαν έξορία.

Στά μάτια του σβυστά σαν ναχαν δοκιμασθει πολύ από τή θέλησι της τύχης, ήταν ζωγραφιστή μια άοριστη όνειροπόλησις που δεν ελπίζει πειά ή που δεν έχει ελπίσει ποτέ.

Σήκωσε το κεφάλι, το μανδύλι πάντα στα χέρια του και είπε με άργῆ φωνή.

— Σας ξέρω καλά, είσθε ή κυρία αυτού του παλατιού. Πέρνατε πολύ συχνά πάνω στο άλλογο απ' αυτό το δρόμο ή από κείνο το μέρος του δάσους μαζί με κυρίους. Αμα ακούσω τή περπατησιά των αλόγων κρύπτομαι πίσω από το δένδρο και σας βλέπω ως που να χαθῆτε από τα μάτια μου. Είσθε ωραία πάνω στο άλλογο. Είσθε το ίδιο ωραία τώρα, μέσα στη κατάσπρη φορεσιά σας. Μου ζητήσατε το μανδύλι μου.

Γιατί; Δεν έχετε μανδύλια άφου είσθε τόσο πλουσία;

— Α! είπε, εάν έχω. Μή σας εμποδίζει αυτό, δόσατέ μου το ιδιόν σας τώρα άμέσως.

— Θέλω να τας το δώσω. Μά έσείς τι θα μου δώσετε εις αντάλλαγμα;

— Ότι θέλετε.

— Χρήματα;

— Χρήματα. Ορίσατε πόσα θέλετε; φθάνει να έλθετε έως το μέγαρον και εκεί θα σας δώσουν ότι ζητήσετε.

Τῆν παρατήρησε.

— Δεν έχω ανάγκη από χρήματα, είπε.

— Αἱ! τότε τι θέλετε; είπατέ μου, όμιλήσατε γρήγορα, σας παρακαλώ.

— Εάν θέλετε το μανδύλι μου, δόσατέ μου το λόγο σας πως θα μου στείλετε ένα άλλο, ένα από τα δικά σας μανδύλια. Κατοικώ σ' αυτή τή καλύβη· μπορούν να μ' εύρουν έδω όλη τή μέρα κι' όλη τή νύκτα.

Δεν έχασομέρησε ούτε μια στιγμή για να έξετάση το παράξενο που είχε αυτή ή ζήτησις, τόσο πολύ το γαργάλισμα ήρέθιζε τους ροδοκόκκινους ρώθωνάς της.

— Μάλιστα, μάλιστα σας το υπόσχομαι ή Ρόζα θα σας φέρη, σήμερα, τώρα ύστερ' από λίγη ώρα, αυτό που θέλετε.

— Ευχαριστώ, είπε.

Και έδωκε το κόκκινο μανδύλι με το όποιον εκείνη, χωρίς να χάση ούτε μια στιγμή, έσκέπασε τή μύτη της· ένας μικρός θόρυβος ακούσθηκε σαν το μουμουρίσμα σφήκας.

Η Βαλεντίνη γλύτωσε από το φοβερό γαργάλισμα. Η τύχη της έπρομήθευσε το καταραμένο συναχι! Στη χαρά της όμως που ή μυτίτσα της δεν θα 'ταν πειά κόκκινη, προσεπάθησε πολύ να μη ξεχάση ότι ύποσχέθηκε.

Δεν τῆς φάνηκε και πολύ παράξενο— έπειτα από λίγη σκέψη— γιατί ένας χωρικός παρά τα χρήματα έπροτίμησε τόσο μικρή άμοιβή. Δίχως άλλο θα σκέφθηκε να το κάμη δώρον το μανδύλι που ζήτησε σε καμμιά χωριατοπούλα που άγαπα.

Τέλος πάντων αδιάφορον· ένα μανδύλι με πολύ γούστο κεντημένο, λουσατό, ωραιότατο, μυροδάτο, έφερε ή Ρόζα στο νεαρό φύλακα, και ή κόμησσα ξεχάσε πειά αυτό το επεισόδιο.

* *

Μια βραδυά ενώ περπατούσε μέσα στο δάσος

δχι μονάχη, αλλά το κεφάλι της άκουμβισμένο στον ώμο εκείνου π' άγαπούσε παρετήρησε ένα μικρό φως· στάθηκε, άνεγνώρισε τήν αγροτική καλύβα.

Περίεργη, έπλησίασε· είδε από τή μισοκλεισμένη πόρτα τον αδύνατο νέο να κάθεται κατάχαμα, να 'χη το κεφάλι γυρμένο στο έδαφος, να κρατῆ με τα δύο του χέρια σφικτά ένα ελαφρό πράγμα κατάσππο που ποτε το φιλούσε ποτε το έφερνε στο πρόσωπό του και 'σπόγγιζε τα μάτια του τα κατάβρεκτα από δάκρυα.

Στο κρότο που έκαμαν τα βήματα πάνω στα βούρλα άνετινάχθηκε, σηκώθηκε, έκρυψε γρήγορα το μανδύλι κάτω από το σακάκι του, μέσα στο κόλπο του, έπειτα έσβυσε το μικρό φως· βγήκε έξω από τή καλύβα, σιωπηλός σαν να μην ήξευρε πως ήταν και άλλοι εκεί, και εισεχώρησε μέσα στο δάσος που ήταν σκοτεινότατο και πολύ μελαγχελικό.

Catulle Mendès

Τάκης Σίμος

Μουσικοί 'Ανατολίται.

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Καθώμαστ' ένα απόβραδο μονάχοι στ' ακρογιαλί,
Και με τα δυο τα χέρια σου πήρες γλυκά-γλυκά
Κ' έβαλες το χλωμό μου αυτό, πονόγεργο κεφάλι,
Πάνω στα γονατάκια σου, ξανθούλα, τ' άπαλά.

»»»»

Και μου 'πες: «βράδυα έρωτικά και τρισευτυχισμένα
Λίγα θα δοῦμε φίλε μου, άχ λίγα σαν κι' αυτό!
Πές μου γιατί τα μάτια σου γιατί 'ναι μαραμένα;
Γιατί μένει το στόμα σου τ' δλόγλυκο, κλειστό;»

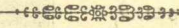
»»»»

Κ' εγώ που σ' άκουα βουβός, αν και κανένα χάδι
Καμμιά πειά άγάπη έδω στη γῆ, ναί, δεν μ' αποπλανά,
Σε κύτταξα και δάκρυα μουρθαν αυτό το βράδυ
Που φαίνουσουν τόσο καλή, τόσο πονετικιά!

Σμύρνη

Γεώργ. Θ. Σημησιώτης.

Η ΕΛΑΦΡΑ

Έπρεπε μιά για πάντα να τελειώσει αυτή η ιστορία και έπειτα—τι τρέλλα! Αυτή σωστά 24 χρόνων και εκείνος 19, ένα παιδί. Και τώρα μάλιστα που ήτο πλέον άρραβωνισμένη, θά του έδιδε να καταλάβη, ότι ή εποχή των παιχνιδιών έπέρασε. Και έπειτα, ήτο δυνατόν να τολμήση και μόνον ν' αναφέρη εις τόν πατέρα της, τήν μικράν της αυτήν συμπάθειαν; Αλλως τε ό νέος μνηστήρ ήτο τόσο πλούσιος και *comme il faut*!

Κάτι τήν έτρόμαζεν όμως διότι έβλεπε, ότι ένφ αυτή έγελοόσε κι' έπαιζε, εκείνος είχε γείνη σοβαρός—σοβαρός, περιπαθής.

Δύο χρόνια έπέρασαν με τήν παιδίστικην αυτήν αγάπην, και όμως ποτέ δεν τής είχε εκμηστερηυθή. Αλλά είνε τόσο εύκολον εις μίαν γυναίκα να καταλάβη ποιός τήν λατρεύει! Και ήσθάνετο ή Νινέτα, ότι ό Πάνος—τό παιδί—όπως ήρέσκετο να ονομάζη ήτο σκλάβος της.

Ότε έπρωτογνωρίστησαν, εκείνος ήρχετο από τήν Αλέξανδρειαν με τους γονείς του, παλαιούς φίλους του πατρός της, διά να έγκατασταθούν εις τας Αθήνας, χάριν των σπουδών του μονάρχιδου παιδιού των. Η αρχαία φίλια ανεξωγονήθη, και οι δύο νέοι έθεωρούντο πλέον ως αδελφοί.

Χωρίς όμως ή Νινέτα να ξεύρη διατί, τής επέτασε από τό νούν, έτσι σαν άστραπή, μία διαβολική σκέψις: να κάμη τόν Πάνον να τήν αγαπήση. Τι περιεργον θά ήτο έως ενός παιδιού και μάλιστα τόσο χαριτωμένου, με τό μελαγχολικόν μυστήριον του και τό εύσταλές ανάστημα.

Και πρώτα—πρώτα έπρεπε και αυτή να γείνη παιδί. Και μήπως δεν ήτο μιά σωστή κουκλίτσα, τόσο δά, μορσιιά του, εύλύγιστη σαν γατίτσα, με τα σκάνδαλίζοντα κατάμαυρα μάτια της και τα δροσερά της χείλη, τα αιωνίως γελῶντα με τόσο παιδικήν χάριν;

Ησθάνετο μίαν άλλοκοτον ευχαρίστησιν αναλογιζομένη τήν θύελλαν που θά έφερε εις τήν ήρεμον ψυχήν του παιδιού εκείνου του όποιου οι όφθαλμοί ανεπαύοντο ακόμη εις τό μαγευτικό, καταπράσινο παλάτι τής ελπίδος.

Χωρίς κανένα προμελετημένον σκοπόν, έσεδιάζε και κατέστρωνε στρατηγήματα.

—Κύριε, του είπε μίαν ήμέραν με προσποιητήν σοβαρότητα, σας αναγγέλομεν, ότι διατελείτο υπό τήν προστασίαν μας και αν επιδείξετε διαγωγήν άμεμπτον, θά σας ανακηρύξωμεν ιππότην μας! πέρανε έκσπῶσα εις ήχηρόν γέλωτα.

—Ω! τι ώραίως προστάτης! είπεν εκείνος άπαλά—άπαλά.

—Και μυστικοςύμβουλος, προσθέασα ή Νινέτα, έστριμώχθη κοντά του. Απέναντί των ό μεγάλος καθρέπτης περιέβαλε τό χαριτωμένον σύμπλεγμά των.

—Τι ψηλός που είσαι! είπε και προσήλωσε τα μεγάλα, τα τέλεια μάτια της επάνω του.

Εκείνος δεν άντέσχε εις ένα ακατάληπτον κλονισμόν και έκλεισε τα μάτια του, ως άν ήθελε να φυλάξη εις τήν ψυχήν του όλην τήν μαγείαν του σκοτεινού εκείνου και άλλοκοτου βλέμματος.

Η Νινέτα έχυμογέλασε βέβαια διά τήν νίκην της.

Τήν έπομένη τής έφερε—άφου ήτο μυστικοςύμβουλός του—τροφεράν επιστολήν προς παιδικήν του φίλην. Η Νινέτα τήν ήρπασε τήν έσχισε και εξέβαλε ένα πειστωμένο—νά!—και διεσκόρπισε τα τεμάχια. Εκάλυψεν έπειτα με τα χέρια της τό πρόσωπόν της και τραχημένη δήθεν είπε:

—Φύγε Πάνο!

Εκείνος ένόμιζε, ότι έγύριζεν ό νοός του ήθελε να κλαύση μία γλυκεία συγκίνησιν τόν κατέλαβε και ύπακούων έπροχώρησε φεύγων.

—Α! μπράβο σου κύριε φεύγεις, αί; τόσο δά είνε ή φίλια σου; Και βέβαια ένα παιδί μπορεί να ταιριάση με μιά μεγάλη; είπε ή Νινέτα με παραπονεμένο ύφος και ήλθε κοντά του.

—Μά μή με τυραννής! είπεν ό Πάνος. Και συγκεινημένος δ' ότι έτόλμησε να είπῃ, και διά τόν άλλοκοτον τρόπον τής Νινέτας, εξέσπασε εις λυγμούς, και άφέθη να τόν σύρη ή μάγισσα αυτή εις τό διάνι και να καθίση πλησίον της.

—Ελα, μήν κλαίς τώρα γιατί σ' αγαπῶ και μου κάνεις κακό, του είπε περιβάλλουσα αυτόν ως μικρόν παιδίον.

Έτσι διήρχοντο αι ήμέραι και τώρα έσκέπτετο πῶς τὰ κατορθώση να τόν άπομακρύνη, όταν θά επανήρχετο από των χάριν οικογενειακών υποθέσεων ταξειδί του.

Κι' εκείνα τα τρελλά γράμματα που απέπνεον τόσο έρωτα! Πῶς τήν έτρόμαζαν! Η σκέψις ότι μπορούσε να προσκληθῃ από τίποτε ύπως συμβαίνει πολλάκις κανένα μεγάλο σκάνδαλο, τήν έκανε άνω κάτω.

Ότε ό Πάνος επανήλθε από τό ταξειδί του, ήτο περισσότερον από κάθε άλλην φοράν, σοβαρός. Η Νινέτα ήθέλησε να τόν έναγκαλιθῃ τής έσφιξε όμως τόν βραχιόνα όπισθεν αυτής, τόσο δυνατά, ώστε τήν έκαμε να μορφάση.

—Μπα! έκαμε, αδιαφορούσα πῶς μεγάλωσε τό μουστάκι σου σε τρεις μήνες! Καλέ είσαι σαν

άνδρας! Αλήθεια, πάμε 'στο σαλόνι να παίξωμε πιάνο;

Και χωρίς να περιμένη απάντησιν, εισήλθεν εις τήν αίθουσαν, οτε έστράφη, ό Πάνος ήτο πολύ ώχρός και έστέκετο εύθυτηής.

—Βρίσκεις, Νινέτα, ότι έγεινα άνδρας πολυ γρήγορα; τήν ήρώτησε.

—Μά δεν μου λές, γιατί έχεις ύφος έκπεπτωκότος αυτοκράτορος; είπεν ή Νινέτα, σείουσα αυτόν ελαφρώς.

—Μη μ' έγγιζης! είπεν εκείνος έπιτακτικῶς μόνον άκουσε με, που θά σου μιλήσω, χωρίς περιστροφάς. Η πίκρα και ή άπογοήτευσίς που έδοκίμασα, όταν έχυθα τους άρραβωνάς σου, με μέτεβαλαν ύσφ δεν ήμπαροεις να φαντασθής. Δεν με αναγνωρίζεις, δεν είν' έτσι; Δύο χρόνια τώρα που σε γνωρίζω, που κατώρθωσες να μου σταλάξης όλην σου τήν γούρητιαν μέσα εις τήν άπειρον ψυχήν μου, δύο χρόνια τώρα με τυραννεις εις ένα μαγευμένον λαθύρινθον. Ένόμισες, ότι μ' ένα σου λόγο, όπως άλλοτε, θα κατώρθωσες να λύσης τα δεσμά που μου έχεις σφιχτοδέσει τήν ψυχήν. Μη τό νομίσης όμως αυτός.

Και μη νομίσης ακόμη, ότι έχομαι, όπως άλλοτε, να κλάψω σαν μωρό εις τόν ώμόν σου. Κύτταξέ με! Είμαι άνδρας τώρα πια τό είπες και μόνη σου. Μ' έπηρες για κοκκλα και έπαιζες, αλλά γνώριζε, ότι τέτοιες κοκκλες μιά μέρα γίνονται πολυ επικίνδυνες. Για πές μου, εξηκολούθησε και τήν φοράν αυτήν τής έσφιξε τόν βραχιόνα, με πειο δικαίωμα μου κομματιάζεις τήν καρδιά, με πειο δικαίωμα σου συντρίβεις μίαν ύπαρξι;

—Έξ ακολουθείς να είσαι παιδί; άπήνησε ή Νινέτα, προσπαθούσα να κρύψη τήν ταραχήν της. Να ήξευρες πῶς ξεχνάει κανείς! και έπειτα εμείς θα είμεθα πάντοτε φίλοι, δύο καλά αδελφια.

—Μη με κάνης να σε περιφρονήσω, περισσότερο από ό,τι σε περιφρονῶ. Σου είπα δεν είμαι όπως άλλοτε, που μ' έπειthes μ' ένα λόγο τότε ό κάθε σου λόγος ήτο και μία έρωτοτροπία, κι' εγώ δεν είμπορούσα, παιδί ακόμη, να καταλάβω πῶς δεν ήσουν παρὰ μιά φιλάρεσκη. Τώρα, που βλέπω, όλόγυμνο τόν χαρακτήρά σου, ήλθε ή σειρά μου να παίξω θά γείνω χυδαίος!

Με πόσην μανίαν ώμίλει, και πῶς ή Νινέτα προσεπάθει να τόν καθησυχάση, ύποκρινομένη, ότι δεν δίδει σπουδαιότητα.

—Τι άστεϊον ύφος! Βάζω στοίχημα ότι όλος αυτός ό θυμός θα σου περάση και ότι θα γείνετε με τό μνηστήρά μου δύο καλοί φίλοι. Ισια—ϊσια έχρηται εξηκολούθησε αντιληφθεϊσα τό βάδισμά του κύτταξε να μήν κάμης καμμιά άνοησία, είπε και έπλησίασε τόν Πάνον ταραχημένη.

Εκείνος όπως ήτο ύψηλός και νευρώδης, υπείκων

εις στιγμιαίαν έμπνευσιν, περιέβαλε τό κουκλίστικο σωματάκι της, και έδωκε φίλημα παρατεταμένον εις τα χείλη της, ένφ ό μνηστήρ πριν προφθάση ή Νινέτα ν' απαλλαγῃ από τήν άπρόοπτον εκείνην περίπτωξιν, άπεσύρθη, άφου τής έρριψε κατὰ πρόσωπον τό δακτυλίδι της.

Εκείνη σχεδόν έλιποθύμησε και κατέπεσε συντετριμμένη εις τήν μεγάλην πολυθρόναν.

—Τώρα είπεν ό Πάνος και ή φωνή του έτρεμεν από τήν ταραχήν, πρέπει να ίκανοποιηθής, διότι ό άνθρωπος αυτός θα σου διασύρη τήν ύπόληψιν σου και εγώ δεν θέλω αυτήν τήν τιμωρίαν. Ακουσε λοιπόν τώρα. Δεν μ' αγαπάς τό καταλαμβάνω· θα γείνωμεν όμως σύζυγοι.

Ο πατέρας σου μ' αγαπά και τώρα που θα μάθη τό σκάνδαλον, θα ζητήση ίκανοποίησην. Δεν θ' άντιστῆς διότι έχω τα τρελλά σου γράμματα και σου είπα, ότι θα γείνω χυδαίος! είμαι ικανός να έγείρω σκάνδαλον μεγάλο. Σε καταδικάζω να ζῆς με άνθρωπον που δεν αγαπάς και εγώ θα έχω τήν ευχαρίστησιν, ότι ή αγωνία σου θα είνε έργον ιδικόν μου.

Η Νινέτα συντετριμμένη από τόν ελαφρότητα της ήρχισε να σκέπτεται, ότι μίαν ήμέραν, και ίσως όχι άργά, θα τήν συνεχώρη...

Και φοβουμένη πρό παντός άλλου τά σκάνδαλα, υπέκυψε, άφου άλλως τε ήτο τόσο χαριτωμένος, με αυτήν τήν άνδρικήν του στάσιν, και του έπήγαινε τόσο ώραίη ό θυμός!

Αθήναι

Νόβα Μίλτον.

ΝΥΜΦΑΙΟ

Γυρεύω μέσα στής σύδεντρος κι' άπάτητες σπηλιές τής Νύφης τής ασύγκριτες και βεργολυγρές, γυρεύω μέσα στο γάργαρο τό ρέμμα που περνῆ κι' όλα μου λέν—ή εποχή εκείνη δε γυρνᾷ.

Και κόσμος μάγος κι' άγνωστος γεννιέται στη ψυχή των ειδυλλίων, των φλογερών έρώτων ή εποχή, των τελετών και των θυσιών ένός άγνώστου κόσμου γοργοπερνᾷ απ' εμπρός μου.

Ω Νύφες που φύγατε απ' τής χυσοές σπηλιές και ξενιτευτήκατε σε χώρες μακρινές, στους άποκρούφους σας βωμούς και στα παρθένα δάση ή Νέα Θρησκεία έγγράφηκε χαλάστρα να περάση. Νύμφαιον 12 Ιουνίου 1906

Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΕΡΩΤΟΣ

Ο μέγας μουσουργός Μπετόβεν απηθανών αφήκε ἓν μυστικόν. Τὸ μυστικόν ἦτο μία ἐπιστολή, εὐρεθεῖσα ἐντὸς συρταρίου, ἡ ὁποία ὡς ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ κιτρινομένου χάρτου εἶχε γραφῆ παρὰ τοῦ Μπετόβεν πρὸ πολλοῦ. Ἡ ἐπιστολή ἦτο ἐρωτικὴ καὶ προδήλως εἶχεν ἐπιστραφῆ μετὰ ἔτη πρὸς τὸν γράψαντα· ἀλλὰ δὲν εἶχε διεύθυνσιν, οὔτε ἄλλως ἄφηνε νὰ ἐννοηθῆ πρὸς ποῖαν ἀπηυθύνθη.

Τὸ αἰνίγμα τοῦτο ἔγινε ζήτημα μεταξὺ τῶν βιογράφων καὶ τῶν θαυμαστῶν ἐν γένει τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, χωρὶς αἱ σχετικαὶ ἔρευναι ν' ἀπολήξουν εἰς θετικὸν συμπέρασμα.

Ἰδοὺ τὰ κυριώτερα ἀποσπάσματα τῆς περιφήμου ἐκείνης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν διαπνέει ὁ φλογερότερος τῶν ἐρώτων:

« Ἀγγελέ μου, τὸ πᾶν μου, τὸ ἐγὼ μου· ὀλίγας λέξεις μόνον σήμερον καὶ αὐτὰς με μολυβδοκόνδυλον, τὸ δικό σου.

Μόνον αὐριον θὰ ἔχω ἐξασφαλίσει κατοικίαν. Τὶ ἐλείπειν ἀπώλεια χρόνου εἰς ἄλλα ταῦτα! Ἄλλα πρὸς τί αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀπελπισία, ἀφοῦ ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ; Μήπως ὁ ἔρωσ μας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄλλως παρὰ μόνον διὰ θυσιαῶν, διὰ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ μὴ ζητῆ τὰ πάντα; Δύνασαι νὰ μεταβάλης τίποτε ἀπὸ τὴν κατάστασιν, ἣτις ἀπαιτεῖ νὰ μὴ εἶσαι ἐξ ὀλοκλήρου ἰδική μου καὶ ἐγὼ ἐξ ὀλοκλήρου ἰδικός σου; ... Ω! ἂν εἶμεθα ἐντελῶς ἠνωμένοι αὐτὰ τὰ λυπηρὰ πράγματα θὰ ἦσαν δι' ἀμφοτέρους ἐξ ἔσου ἀνώδυνα».

Αφοῦ διὰ βραχείων ἀφηγεῖται τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του, ἐπανέρχεται εἰς τὰς αἰσθηματικὰς του ὑποθέσεις:

« Ἐντὸς ὀλίγου θὰ συναντηθῶμεν. Σήμερον δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὰς σκέψεις τὰς ὁποίας ἔκαμα περὶ τῆς ζωῆς μου. Ἐὰν αἱ καρδίαι μας εὐρίσκοντο ἡ μία πλησίον τῆς ἄλλης, δὲν θὰ εἶχα καιρὸν διὰ τοιαύτας σκέψεις. Α! τὸ στῆθός μου εἶνε τόσο πλῆρες, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ ἄρκετά. Ἐστὶν ὅτι ἡ γλῶσσα τὴν ὁποίαν λαλοῦμεν μοῦ φαίνεται ἀνεπαρκῆς, τίποτε. Ἀλλὰ σύ,

ἐπάνευρε τὴν εὐθυμίαν σου καὶ μένε πάντοτε μοναδικός μου πιστός θησαυρός, τὸ πᾶν μου, ὅπως ἐγὼ διὰ σέ. Ὅσον διὰ τὰ λοιπὰ οἱ θεοὶ θ' ἀποφασίσουν».

Ἡ ἐπιστολή τελειώνει ἐδῶ μετὰ τὴν ὑπογραφήν «Ὁ πιστός σου Λουδοβίκος».

Ἀλλ' αὐθημερὸν κατὰ τὴν ἐσπέραν ὁ Μπετόβεν τὴν συνεχίζει:

«Ὅπου εἶμαι εἶσαι μετ' ἐμοῦ· ἀλλὰ θὰ κατορθώσω ὥστε νὰ ζῶμεν ὁμοῦ. Τὶ ζωὴ! Τώρα, χωρὶς ἐσέ τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς καλωσύνης τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν τόσο ὀλίγον ἐπιθυμῶ ὅσον ὀλίγον καὶ τὴν ἀξίζω. Ἡ ταπεινότης τοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου μοῦ εἶνε ἀνυπόφορος. Τὶ εἶμαι εἰς τὸ σύνολον τοῦ κόσμου ἐγώ; Τὶ εἶνε καὶ ὁ θεωρούμενος ὡς ὁ μέγιστος τῶν ἀνθρώπων; Ἐν τοσοῦτῳ πρέπει νὰ ὑπολογίζωμεν τὸ θεῖον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν ἀνθρώπον. — Πλακίω σκεπτόμενος ὅτι τὸ Σάββατον θὰ λάβῃς τὴν πρώτην μου ἐπιστολήν. — Ὅσον πολὺ καὶ ἂν μ' ἀγαπᾷς περισσότερον σ' ἀγαπῶ».

Εἰς ἐπομένῃν περιχοπὴν φαίνεται ὅτι ὁ Μπετόβεν ἔγραφε ἐκ τῶν λουτρῶν:

«Καλὴ νύκτα. Τὰ λουτρά μου ἐπιβάλλουν νὰ κατακλίνωμαι ἐνωρίς. Ἀχ Θεέ μου, εἶμεθα τόσο πλησίον καὶ ἐν τοσοῦτῳ τόσο μακρὰν! Δὲν εἶνε ἀληθὲς οὐράνιον οἰκοδόμημα ὁ ἔρωσ μας; Ἀλλ' εἶνε καὶ στερεὸς ὅσον ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ;»

Ἀλλὰ τὸ πρῶτὸν ἀκόλουθεῖ. Μεταξὺ δὲ νέων τρυφεροτήτων καὶ περιπαθειῶν γράφει πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖ ἀθάνατον «λατρευτὴν του» ὅτι ἔχει ἀπόφασιν νὰ πλανᾶται μακρὰν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ δυνηθῆ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς «Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω ἢ ἐξ ὀλοκλήρου μετὰ σοῦ ἢ καθόλου. Ἀλλ' ἔχε θάρρος. Γνωρίζεις ὅτι καμμία ἄλλη δὲν θὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν μου, ποτέ, ποτέ! ...»

Ἀλλὰ ποῖα ἦτο ἡ «ἀθάνατος λατρευτὴ» τοῦ Μπετόβεν; Ὁ ἀρχαιότερος βιογράφος καὶ φίλος του Σχίνδλερ ἦτο τῆς γνώμης ὅτι πρόκειται περὶ τῆς

Ιουλιέτας Γκουίτσάρδη, ἣτις ἔγινε κατόπιν κόμισσα Γκάλλιμπεργ. Καὶ εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ μουσουργὸς ἠγάπησε τὴν Ιουλιέταν καὶ τῆς ἀφιέρωσε τὴν συνάταν «Σεληνόφωσ». Ἀλλ' αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἠγάπησεν:

«Ἦτο φρικτὰ ἄσχημος καὶ ἐνεδύετο συχνὰ κατὰ τὸν ἀθλιέστερον τρόπον. Εἶχεν ὅμως λαμπροὺς τρόπους καὶ λεπτότατα αἰσθήματα».

Ἄλλοι βιογράφοι τοῦ Μπετόβεν, ὁ Ἀμερικανὸς Τάγερ ἐπρότεινε ὡς πιθανωτάτην τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ ἀθάνατος ἐρωμένη τοῦ Μπετόβεν, ἦτο ἡ κόμισσα Θηρεσία Βρουῦνσβικ, ἐξαδέλφη τῆς Ιουλιέτας.

Ὁ Μπετόβεν ὑπῆρξε διδάσκαλος εἰς τὴν μουσικὴν τῆς νεαρωτάτης τότε Θηρεσίας· τῆς ἀφιέρωσε τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Σ' ἐνθυμούμικι» συνάταν, πολὺ λάκις δ' ἐφιλοξενήθη εἰς τοὺς ἐν Οὐγγαρία πύργους τῆς οἰκογενείας Βρουῦνσβικ. Ἐκτὸς τούτου ὁ μουσουργὸς εἶχε μίαν εἰκόνα τὴν ὁποίαν εἶχε ζωγραφίσει ἡ Θηρεσία καὶ ἀφιέρωσε εἰς αὐτὸν ὡς ἐξῆς: «Εἰς τὴν σπανίαν μεγαλοφυίαν, τὸν μέγαν καλλιτέχνην καὶ τὸν ἐξαιρετὸν ἄνθρωπον Γ. Β.»

Ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἀπέδειξε μία «σοφὴ καὶ ἀκούρατος ἐρευνητρία», ἡ κυρία Λαμάρα, ἣτις ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς ἐπιστολῆς. Λοιπὸν ἦτο ἡ Θηρεσία Βρουῦνσβικ.

Ἡ κυρία Λαμάρα ἀνεκάλυψεν ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Θηρεσίας μετὰ τὸν Μπετόβεν ἐτηρήθησαν μυστικαὶ εἰς τὴν οἰκογενεὶάν τῆς. Ἀλλὰ σήμερον, μετὰ ἕνα σχεδὸν αἰῶνα, δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ τηρηθῆ τὸ μυστικόν. Καὶ ὄχι μόνον προφορικῶς ἐβεβαίωσαν οἱ ἐπιζῶντες τῆς οἰκογενείας ὅτι ὁ Μπετόβεν καὶ ἡ Θηρεσία ἠραβδωνίσθησαν, ἀλλ' ἔδωκαν εἰς τὴν κ. Λαμάρα χειρόγραφα ἀπαμνημονεύματα τῆς Θηρεσίας Βρουῦνσβικ ἐπιβεβαιουῦντα τὴν παράδοσιν.

Οἱ ἀραχθῶνες ἔγειναν μυστικὰ τὸ 1806.

Ἀλλ' ἡ Θηρεσία ἀνῆκε εἰς οἰκογενεὶαν πλουσίαν καὶ ἀριστοκρατικὴν, ὁ δὲ Μπετόβεν ἦτο πτωχὸς καὶ ταπεινῆς καταγωγῆς. Ἀπεφάσισαν νὰ νυμφευθοῦν ἀργότερα, ὅταν ὁ μουσουργὸς θ' ἀπέκτα περιουσίαν τινὰ καὶ θέσιν κοινωνικὴν. Τοῦτο ὅμως ἐβράδυνε καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπραγματοποιοεῖτο ποτέ. Ἡ μήτηρ τῆς Θηρεσίας δὲν συγκατένευεν εἰς τὸν γάμον. Ἡ Θηρεσία ἐν τοσοῦτῳ ἐπρότεινε εἰς τὸν Μπετόβεν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' οὗτος μεγαλοφύχως δὲν ἐδέχθη τὴν θυσίαν. Αἱ σχέσεις τῶν διεκόπησαν ὀριστικῶς τὸ 1810 καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανεῖδον ἀλλήλους. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο τῶν ἐλθημονήθησαν. Ἀμφότεροι ἔζησαν μετὰ τὸν ἀτυχῆ ἐκείνον ἔρωτα.

Ἡ Θηρεσία ἔμεινε ἄγαμος. Τόσον δὲ θαθεῖα διετήρει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὸ μυστικόν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὥστε εἰς τ' ἀπομνημονεύματά τῆς μόνον τὸν ἐξῆς ὑπαινιγμὸν κάμνει περὶ αὐτοῦ:

Κατὰ τὸ 1814 νεαρός τῆς βαρῶνος κομψὸς καὶ πλούσιος τὴν ἐρωτεύθη καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Ἡ Θηρεσία τὸν ἔκαμε νὰ περιμένῃ ἐπὶ ἑννέα ἔτη τὴν ἀπάντησίν τῆς προφασίζομένη πάντοτε ὅτι θὰ σκεφθῆ. Ὅταν δ' ἐπὶ τέλους ὁ ἐπίμονος ἐραστής τὴν ἐστενοχώρησε διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρότασίν του, ἡ Θηρεσία ἐδικαιολογήθη γελῶσα καὶ λέγουσα ὅτι δὲν εὔρε καιρὸν νὰ σκεφθῆ. Καὶ προσθέτει ἐν εἶδει συμπλέγματος: «Τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου ἐκείνου δὲν ἠδύναντο νὰ με συγκινήσουν, διότι προηγουμένως ἔνκει πάθος εἶχε κάψει τὴν καρδιά μου».

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΣΟ

ὑπὸ ἀπεριγράπτου θλίψεως κατελήφθη ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τῆς εἰδήσει ὅτι ὁ διάσημος Ἰταλὸς Ἑρρίκος Καρούσο ἔπαθεν ἐκ λαρυγγικοῦ νοσήματος καὶ ἔχασε τὴν φωνὴν του. Τὸ ἀτύχημα τοῦ Καρούσο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας νὰ ἐξυμνήσουν τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν του καὶ νὰ χαρακτηρίσουν τὸ πάθημά του ὡς ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν. Ὁ Καρούσο δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς τοὺς διασημοτέρους ὀξυφώνους τοῦ κόσμου, ἡ δὲ ἀπομάκρυνσίς του ἀπὸ τῆς σκηνῆς θὰ στερήσῃ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως τὴν ὁποίαν παρεῖχεν ὁ μέγας καλλιτέχνης. Ὁ Καρούσο πρὸ πολλοῦ ἔπασχεν ἐκ τοῦ λάρυγγος, κατὰ τὴν ἐφετεινὴν δὲ περίοδον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἠναγκάσθη νὰ καταβάλλῃ ὑστάτας προσπάθειας διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν φωνὴν του. Ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ὅτι τὸ πάθημα τοῦ Καρούσο θὰ εἶνε ἀνεπανόρθωτον. Ὁ καλλιτέχνης πρόκειται νὰ ἀποσυρθῆ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐκ τῆς σκηνῆς καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ὠρισμένην θεραπείαν, ἐκ τῆς ὁποίας πιστεύεται ὅτι θὰ ἀνακτήσῃ τὴν φωνὴν του. Περιέργος εἶνε ἡ σύμπτωσις, ὅτι ὁ μεγαλύτερος τῶν συγχρόνων ἀοιδῶν καὶ ὁ μεγαλειότερος κλειδοκυμβαλιστής, ὁ Παδερῆσκι, ἠναγκάσθησαν συγχρόνως ἐξ ἀνωτέρας βίας νὰ ἐγκαταλίπουν τὴν ἀμερικανικὴν σκηνὴν καὶ νὰ ἔλθουν πρὸς θεραπείαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ΗΚΙΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Κυρία τις δις νυμφευθεῖσα, διδὲν τὴν γνώμην τῆς περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἔρωτος καὶ γράφει τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ «Νταίλη Μαίηλ».

Κύριε, ἐκ πείρας θὰ σὰς εἰπῶ τὰς σκέψεις μου ὡς νυμφευθεῖσα δις.

Ὁ πρῶτός μου σύζυγος ἦτο 26 ἐτῶν. Τὸν ἠγάπων, καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἐδείκνυεν ἐπίσης πολλὴν ἀγάπην. Μετὰ τὸν γάμον ἀπεδείχθη λίαν ἐγωιστής. Οὐδέποτε σχεδὸν μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον μετὰ ἡμιοῦδιζε νὰ ἐπισκέπτωμαι τὰς φίλας μου, καὶ μοὶ

ἔλεγε πάντοτε νὰ σκέπτομαι δις πρὶν ὀμιλῆσω· τέλος μοὶ ἔθετε πάντοτε ὄρους. Μετὰ 10 ἔτη ἀπέθανε λέγων κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας ὅτι ἤμην ἡ λατρευτὴ του σύζυγος, δὲν ἤθελε δὲ οὐδὲνα πλησίον του ἐκτὸς ἐμοῦ.

Δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του συνήνηθησα κύριον πεντηκοντούτην μετὰ τοῦ ὁποίου συνεζεύχθη.

Τότε ἀπέκτησα σύζυγον καὶ ἐραστήν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Μὲ ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς. Οὐδέποτε μοῦ ἔκαμε τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν, καὶ ἡγάπα τὰ τέκνα μου ὑπερβολικᾶ. Δυστυχῶς ἀπέθανεν, καὶ εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς ἔλεγεν ὅτι ἔζησε ὅκτῶ ὅλα ἔτη ἐν διηνεκεῖ εὐτυχίᾳ. Κατὰ τὴν γνώμην μου λοιπὸν ὁ πεντηκοντούτης εἶνε ἐκεῖνος ὅστις θ' ἀγαπήσῃ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὁ εἰκοσαετής μόνον τὸν ἑαυτὸν του.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλομεν ὅτι προσεχῶς ἰδρύεται ἐν τῇ πόλει μας νέον τσιγγογραφεῖον ὑπὸ τοῦ συμπολίτου φωτογράφου κ. Ἡλία Μπάκας καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀφιερῶσωμεν ὀλίγας γραμμὰς διὰ τὸν συμπαθῆ φωτογράφον μας.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ ζωγράφοι καὶ φωτογράφοι μας εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς περισσοτέρους διότι ὅλοι τους συνηθίζουσι νὰ ἐκθέτουν τὰ ἔργα τους εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τοῦ Φραγκομαχαλά. Μόνος ὁ κ. Μπάκας δὲν ἐκθέτει εἰς τὸ κοινὸν τὰς φωτογραφίας του διότι φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴν βεκλάμαν καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶνε ἴσως ἄγνωστος εἰς τὸν πολὺν κόσμον.

Κατ' αὐτὰς ἐπεσκέφθημεν, τὸ ἀτελιέ του τὸ ὁποῖον εἶνε κρυμμένον εἰς μίαν δίοδον τῆς ὁδοῦ Γαλαζίου καὶ δὲν ἐδιστάσαμεν νὰ σχηματίσωμεν γνώμην ὅτι ὁ κ. Μπάκας δὲν εἶνε τυχαῖος φωτογράφος.

Ἰδιαιτέραν ὄλως ἐντύπωσιν σοῦ προξενεῖ ἡ μοναδικὴ φωτοσκίασις τῶν φωτογραφιῶν του καὶ ὁ ἀπαράμιλλος χρωματισμὸς αὐτῶν.

Εἰμπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι αἱ φωτογραφίαι του εἶνε τέλειαι σχεδὸν ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν ἐκτέλεσιν ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνήματα ἀπὸ αἰσθητικῆς ἀπόψεως. Τέλος μερικὰ κεφάλια ἔχουν τόσῃν καλαισθησίαν ὡς πρὸς τὸ ποζάρισμα τόσῃν ἀρμονίαν καὶ τόσῃν ἐπιτυχῆ φωτοσκίασιν ὥστε τὸν ἀναδεικνύουσιν καλλιτέχνην πρώτης γραμμῆς καὶ τὸν κρίνουσι πραγματικῶς ἄξιον τῶν βραβείων τὰ ὁποῖα ἔλαβεν εἰς τὴν διεθνή ἐκθεσιν τῶν Ἀθηνῶν 1903, τῆς Μασσαλίας 1904 καὶ τῆς Νάντης 1904.

Κον Κ. Μ. Μαγνησίαν. Δημοσιεύονται. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.— Κον Κ. Φ. Σ. Αθήνας ἐλήσθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.— Κον Η. Μ. Η παράκλησίς σας ἐξετελέσθη.— Κον Ν. Π. Αθήνας. Εστάλη ταχυδρομικῶς.— Κον Γρ. Απ. Ενταῦθα τὸ διήγημά σας ἀψυχολόγητον μὲ θέμα μελοδράματος. Δὲν στερεῖσθε φαντασίας οὔτε περιγραφικῆς ἰκανότητος. Γράψατε κατὰ φυσικώτερον ἀπὸ τὴν περιβάλλουσαν ὑμᾶς φύσιν καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ ἐπιτύχητε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Τὰ δύο κυπαρίσσια, Σουλβίου. — Γιάννης - Μάριος, André Theuriet (συνέχεια) μετάφρ. Θ. Ἐξάρχου. — Τὰξ - Μαχάλ, Κλ. Κήττα. — Σκέψεις καὶ Γνώμαι, Παύλου Bourget. — Πόνου Γιατριά, Ελένης Σβορώνου. — Τὰ δύο μανδύλια, Catulle Mendés μετάφρ. Τάκη Σίμου. — Στ' ἀερογάλι, Γ. Θ. Σημηριώτη. — Ἡ ἐλαφρά, Νόρας Μίλτου. — Νύμφαιο, Κ. Μισαηλίδου. — Ποικίλα: Αἶνιγμα ἔρωτος, Ἡ φωνὴ τοῦ Καροῦσο, Ἡ ἠλικία τοῦ ἔρωτος, Φωτογραφία. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Κηδεία Ρώσσου χωρικοῦ.— Τοπίον παρὰ τὸν ποταμὸν Τίσκα τῶν Ἰνδιῶν.— Σκηναὶ ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου. — Μουσικοὶ Ανατολίται.

Ἐκδότης καὶ διευθυντής: **Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τδουκαρίδης.**

Διευθυνσις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Αθηνῶν.—ΣΜΥΡΝΗ

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ**

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραφιῶν.

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚὸν ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΔΗ
Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως.
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ
Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.**

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις ἕως μεγέθους
(agrandissement)

**ΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ
ΣΜΥΡΝΗ**

Ὁδὸς Υελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

**Η ΑΝΟΙΞΙΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΩΝ
ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ
& Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**

ὉΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55
Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἔξαρτώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀιδινίου καὶ Ἀρχιεπισκόπου

Handwritten notes and calculations in the bottom right corner of the advertisement, including numbers like 365, 52, 800, 113, 365, 565, 1450, 355, 339, 470, 354, 005.

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὀδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ,,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται πάντῶς εἴδους τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Ἐπιόκεπτηρίων, Λογαριασθῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτηρίων Γάμων, Κηδειῶν καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτυποῦνται δειγματικῶς καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντῆς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Η ΑΜΟΙΒΑΙΑ,,

Πράκτωρ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,,

Κτήμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντέοκτῆριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας

Ὅλοι εἰς τὸ ΦΑΛΗΡΟΝ εἰς Κοκαργιαλί.